

Λαβίνια, δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ βρῆτε, ἢ ν' ἀντιληφθῆτε καμμιά κρυφώνα;

—Ὅχι, κυρία, ἀπάντησε ἡ γρηὰ μὲ πετσόμα.

—Γιατὶ δὲν ἔχετε συμπόθεια σὲ μένα; τὴ ρώτησε ξαφνικά ἡ Λαβίνια.

—Ἐγώ; ὦ, μιλαῖδη. Πῶς τὸ φαντασθήκατε αὐτὸ; τραυλοε ἡ οἰκονόμος.

—Ναι, ναί! φώναζε ἡ νέα. Τὸ ἔχω καταλάβει ἀπὸ καιρὸ. Προσπάθησα νὰ σὰς κάνω νὰ μ' ἀγαπήσετε, μὰ σὲς μ' ἀποκρούετε! Τί σὰς ἔκανα; Μιλήστε μου ἐλεύθερα. Εἶμαι Ἀμερικανὴς κί' ἀπομένως δημοκράτης! Τί συμβαίνει;

—Ἀλλὰ τίποτε, μιλαῖδη! Εἶμαι πάντα πρόθυμος νὰ σὰς ὑπηρετώ...

Ἡ Λαβίνια δὲν ἐπέμεινε περισσότερο. Ὡστόσο, τὴ λυποῦσε ἡ συμπεριφορὰ τῆς οἰκονόμου, καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ λόρδος Ἐλουινγκτον βρῆκε τὴ γυναῖκα του μελαγχολική.

—Ἀν σὲ στενοχωρῆ ἡ μίσση Σουίνου, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ὁ νέος, θὰ τὴν ἀντικαταστήσουμε. Θὰ τῆς παραχωρήσω τὸ σπιτάκι τοῦ πάρκου γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ τὰ γράματά της, καί...

—Ὅχι, ὄχι. Θὰ ἦταν φοβερὸ χτύπημα γιὰ τὴν καλὴ γερουτίσσα, ἀπάντησε ἡ Λαβίνια.

Κί' ἔτσι ἡ μίσση Σουίνου διατήρησε τὴ θέα της.

Ἐνα βράδυ πού ὁ λόρδος Ἐλουινγκτον ἔλειπε ἀπὸ Λονδίνο, συνιῆθ τὸ μεγάλου κακὸ! Ἡ νέα πέραζε τοῦ πύργου, μὰ προυθῆκε πού εἶχε γίνει κατὰ τίς ἀρχὲς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, ἔπισσε φωτιά ἄνωστὰ κουδουνοῦσα ἀντηχοῦσαν μέσα στὸ σπιτί. Ὅλοι ἦσαν ἀνάστατοι, φλόγες ἔβγαυαν ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ πυκνὸς καπνὸς γέμισε τὰ δωμάτια. Μέσα σὴ μέση τοῦ μεγάλου χώλου στεκόταν ἡ λαῖδη Λαβίνια, μὲ τίς μεταξωτὲς πιτζάμες της καὶ ψύχραμη ἔβρινε διαταγὲς στοὺς τρομοκρατημένους ὑπηρετῆς.

Ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία εἶχε καταστραφῆ καὶ ἡ λαῖδη δὲσάξε τὸ σωφὲρ νὰ σπεύσῃ τὸ Κάρλτον Μάνορ, καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ ἀπὸ κεῖ στὸν πυροσβεστικὸ λόχο, καὶ στὸ λόρδο Ἐλουινγκτον. Κατόπιν φρόντισε μόνη της γιὰ τὴν κατάσβεση τῆς φωτιάς.

Ἀκούραστη ἡ λαῖδη, βρισκόταν στὰ πόδια ἐπικίνδυνα σημεῖα. Μάταια ὁ γερο-βαλαμητόλος προσπάθησε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ καὶ νὰ τὴν πείσῃ πὸς ὀδίκια ἔχονταν τὴν ὥρα τους, κί' ἔτσι ἦταν προτιμότερο ν' ἀρχίσουν νὰ μεταφέρουν τὰ ἔπιπλα σὲ ἄσφαλὲς μέρος. Ἡ Λαβίνια ἐπέμεινε. Ἦθελε νὰ σώσῃ τουλάχιστον τὸ παλιό, τὸ ἱστορικὸ τμήμα τοῦ πύργου Ἀναμαλλιασμένη, μονιτζουραμένη, μὲ τίς πιτζάμες της μουκαμμένες ἡ τολμηρὴ νέα ἐμφύωνε τοὺς ἄλλους μὲ τὸ παράδειμά της. Ὀλόκληρη ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι. Κάθε τόσο γκρεμιζόντουσαν δοκάρια καμμένα, παραθυρόφυλλα κί' ἔπιπλα. Κί' ἀκατάπαυστα, ἀκούραστα, κυρία καὶ ὑπηρετῆς, πάλευσαν μὲ τίς φλόγες, προσπαθοῦσαν νὰ τίς ἐμποδίσουν ν' ἀπλωθοῦν περισσότερο. Τέλος ἔφτασαν ἡ ἀντιλῆς μὲ τοὺς πυροσβέστες καὶ τότε μόνον σταμάτησε τὸ κακὸ. Ἀλλὰ ὀλόκληρη ἡ νέα πέραζε τοῦ πύργου εἶχε γίνει παρανόλιμα τῆς φωτιάς. Τίποτε δὲν ἀπόμεινε, παρὰ οἱ τοίχους.

Ἀναγκάστηκαν τότε νὰ μεταφέρουν τὴ Λαβίνια λιπόθυμη στὸ κρεβάτι της καὶ νὰ καλέσουν τὸν γιατρό. Τὰ χέρια της καὶ τὰ μέρητά της εἶχαν ὑποστῆ σοβαρὰ ἐγκαύματα. Τρομερὰ ἀνήσυχος ὁ λόρδος Ἐλουινγκτον, ἔφτασε στὸν πύργο κατὰ τὰ ἑξομωμάτια κί' ἔτρεξε κοντὰ τὴν οὐζούγο του.

—Μέσα στὴ φασαρία τῆς πυρκαϊῆς, δὲν εἶχαν προσέξει ὅτι ἡ μίσση Σουίνου εἶχε γίνει ἄφαντη. Ὄταν τὴν ἀναζήτησαν κατόπιν, δὲν τὴν θρῆκαν πούθενά. Τί εἶχε γίνει λοιπὸν ἡ παράξενη γρηὰ οἰκονόμος;

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες. Βαρειὰ μυρωδιὰ πτώματος εἶχε γεμίσει τὰ διαμερίσματα τοῦ πύργου. Ἀπ' τὴ μυρωδιὰ αὐτὴ ὁ δημοφύμενος ὁ λόρδος καὶ ἡ οὐζούγος του, ἀνακάλυψαν ἕνα πρῶτὴ τὴν κρυφώνα τοῦ πύργου. Ἡ μίσση Σουίνου βρισκόταν ἐκεῖ μέσα νεκρή, κρατώντας στὰ χέρια της τὸ μαντήλι τοῦ βασιλέως, πού κατοίχησε ἄλλοτε αὐτὸ μουσικὸ αὐτὸ καταφύγιο...

Ἡ παράξενη γρηὰ εἶχε δηλητηριασθῆ, ἀφοῦ ἔβαλε φωτιά στὸν πύργο, στὸν πύργο της, πού τὸν θεωροῦσε τόσα χρόνια δικό της, καὶ πού μὲ λέξη, μὲ Ἀμερικανίς, εἶχαν ἔρθῃ τελευταῖα νὰ τῆς τὸν καταπατήσῃ, νὰ τῆς τὸν κλέψῃ!...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» ἀρχίζουν ἀπὸ τοῦ τεύχους αὐτοῦ τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν σειρῶν περιφημῶν ἀριστοτεχνημάτων τῆς ἑξῆς φιλολογίας.

Τὸ πρῶτον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῆ δωρεάν στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον ἀσθηματικὸν ἀριστοτεχνῆμα τοῦ ΑΛΦΩΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀριστοτεχνῆμα αὐτὸ πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοφύμενων εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ὅλης δεξιάς καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὴ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἐτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἐν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, θ' ἀποκτήσετε ἕνα τόμον κομψόν, ἐκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτήσετε τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ἀνομιᾶσθη τὸ ἔργον τοῦ Ἀλφώνς Κάρ, τὸ ὁποῖον σὰς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσταις μας θὰ προσκομίζον τὰ 4 δεξιά καὶ τὰς 8 δραχμάς εἰς τὸ ὑποπρακτορεῖον τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ βιβλίον των.

Μετὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀριστοτεχνῆμα, θὰ χαρίσομε στοὺς ἀναγνώστας μας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ἕτερα ὑπέροχα ἀσθηματικὰ ῥωμάντζα.

“ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ἠεροῦ

“ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ἀποκτᾶτε ΔΩΡΕΑΝ τὰ ἀριστοτεχνῆματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀγοράζοντες ἀπλῶς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οἰκογένειαν».

Τὰ δεξιά δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἑξαφύλλου.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ὄταν κάνατε μιὰ ἐπίσκεψιν, προσέχετε πολὺ τὰ ἑξῆς: Πὰ μπαίνετε στὸ σαλὸν ἀβορῆθις καὶ προσέχοντες νὰ μὴ ἀκούτε τῶντε πανοὶ σὲ κανένα ἔπιπλα. Εἶνε πιθανόν τὸ παρκέτὸ εἶνε πολὺ γυαλισμένο καὶ αὐτὸ νὰ κἀν τὰ χαλῆα νὰ γλυστροῦν. Γι' αὐτὸ, προσέχετε νὰ μὴ περπατᾶτε βιαστικά καὶ πᾶστε Ὁ κύριος, μπαίνοντας σ' ἕνα σαλόνι, θὰ ἔχη πάντα θγαλισμένο τὸ δεξιὸν τοῦ γάντι, γιατί δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὄσῃ γαντωμένο χερί στήν κυρία.

Ἄν δὲν τὸν δεχθοῦ, θ' ἀφήσῃ ἕνα ἐπισκεπτήριο γιὰ τὴν κυρία κί' ἕνα γιὰ τὸν κύριον, τσακισμένο σὴν μιὰ γωνία. Ἄν κἀν τὴν ἐπίσκεψιν κυρία, θ' ἀφήσῃ ἐπισκεπτήριο μόνον γιὰ τὸν κύριον τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ ἑορτῆς ὑποδοχῆς νὰ στείλωμε καὶ ταχυδρομικῶς τὰ ἐπισκεπτήριά μας μέσα σὲ ἀνοιχτὸ φακελλάκι, γράφοντες δὲ ἔπάνω καὶ δω-τρία λόγια ἢ ἀρχικά Π. γ. Ε. Ν. Ε. δηλαδὴ «εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος». Ἡ Ε. Π. δηλαδὴ «εἴτη πολλὰ». Ἡ «μὲ εὐκρινεῖς εὐχὰς» κτλ.

Ἡ κυρία δὲν ἀναποθεῖ ποτὲ ἐπίσκεψιν σὲ κύριον. Ὁ ἐπισκεπτής πρέπει νὰ περιμένῃ ν' ἀνοίξῃ πρῶτος τὴν κουβέντα αὐτὸς πού τὸν φιλοῦν σπῆτι του. Ἀς τὸ ἔχουν ὅπ' ὄψιν λοιπὸν οἱ οἰκοδεσπότης.

Ἄν παῖθοῦν χαρτί, ἄς μὴ λημονοῦν οἱ παίζοντες ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίξουν μὲ πάθος: Πὰ μὴ θυμωθῶν ὅταν χάσουν, ὅτε νὰ χαίρονται ὅταν κερδίσουν. Στὸ παιγνίδι χρειάζεται μεγαλὴ λεπτότης καὶ καμμιά ἑξωτερικέουσι τῶν ἀσθημάτων μας. Γι' αὐτὸ, ὅπως δὲν μπορεί νὰ εἶνε ἀπόλυτος ψυχραμος, προτιμότερο νὰ μὴ παίζῃ. Ἰδίως ἡ κυρία πρέπει νὰ προτιγῶν ἀκόμη πὸς πολὺ καὶ νὰ μὴ ἔχουν κανενὸς ἐβδους συναλλαγῆς μὲ κύριους. Τὰ κορίτσια ἄς ἀποφεύγουν τὴν χαρτοπαίξιαν.